

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

ה' חשוון תשפ"ה 1258 פרשת לך לך

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
16:08	16:24	16:16	16:19
כניסה			
17:22	17:23	17:22	17:24
יציאה			
17:55	17:56	17:54	17:58
רבנו תם			

הילולא דצדיקיא

ח' חשוון
רבי נחום מהורדנא

ט' חשוון
רבינו אשר בן יחיאל

י' חשוון
רבי רפאל אהרון בן שמעון
מח"ס 'נהר מצרים'

יא' חשוון
רחל אמנו ע"ה

יב' חשוון
רבי יהודה צדקה
ראש ישיבת 'פורת יוסף'

יג' חשוון
רבי חיים יעקב ועקנין

יד' חשוון
רבי אברהם אלימלך הי"ד
האדמו"ר מקרלין סטולין

אומרת שהכיר כבר בגדולת ה'. אם כן מדוע זרק את הרן לכבשן על כך שבחר לדבוק בדרכו של אברהם?

ועוד צריך ביאור, מדוע הקב"ה לא עשה נס להציל את הרן כשם שהציל את אברהם, הרי גם הוא עשה בהחלט מעשה של מסירות נפש?

הנראה לי לומר, כי דווקא מחמת שראה נמרוד את האמת לנגד עיניו - לכן זרק את הרן אל הכבשן. כי בא אליו נמרוד בטענה ואמר, הרי הוא אחיו של אברהם וגדל עמו. ומגיל קטנות ראה והכיר את הדרך הנכונה שאחיו אברהם צועד בה, אם כן מדוע עדיין מסופק הוא האם זוהי הדרך הנכונה? הא למה זה דומה לאדם שמגלים בפניו את כל מספרי הלוטו האמורים לזכות בפרס הגדול, וכל אשר נותר לו לעשות הוא רק לשלוח את הטופס. אולם הוא בסכלותו הרבה אינו ממהר לעשות זאת, ובכך מפסיד את הזכייה שנכונה לו.

וכן בדיוק אומר נמרוד להרן הרי ראה הוא לנגד עיניו כיצד אברהם אחיו עולה ומתעלה ולוחם באביו מלחמה לשם שמים, ושמו של הקב"ה שגור בפיו. ודברי אמת ניכרים כי ללא ספק זוהי הדרך הנכונה, ואם כך הרי אברהם כבר סלל בפניו את הדרך ומה שנותר לו הוא רק לצעוד באותה הדרך. ואילו הוא עדיין מסתפק בדבר ומתמהמה כאשר מחפש הוא עוד הוכחות... לכן זרקו אל הכבשן.

ובאותה שעה חזר בו נמרוד מדרכו הרעה ודבק בא-להי אברהם, כי התרגש מאוד מעוצמת האמונה שהפגין אברהם אל מול כל באי עולם, וראה כיצד הקב"ה החזיר לו אהבה על אהבתו בכפל כפליים והצילו מן הכבשן. כל זאת גרם לו, לנמרוד, להתפעם מן המחזה שנגלה לנגד עיניו וחזר בתשובה ונטש את אלוהי הנכר שהחזיק בהם. וכל כך הייתה ברורה לו דרך האמת הזו, עד שכעס על הרן ובא כלפיו בתביעה מדוע הוא אשר גדל במחיצתו של אחיו אברהם, לא טרח ללמוד ממעשיו ועדיין ישן ספקות בליבו, לכן זרקוהו אל תוך הכבשן.

אולם מאוחר יותר חזר נמרוד לסורו הרע. כי כל זמן שאברהם אבינו היה מצוי בקרבתו ובסביבתו, והשפעתו הגדולה הייתה פרוסה על כל באי עולם - גם הוא הושפע לטובה ושמר את דרך ה'. אך כשהקב"ה בקש להעמיד את אברהם בניסיון וציוה עליו לאמר (בראשית יב, א) "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך" ועזב אברהם את העיר. הרי כבר באותה שעה חזר נמרוד לסורו הרע, מפני שכשבה הוא לידי ניסיון כלשהו - כבר לא היה לו ממני ללמוד ולא ידע כיצד להתגבר על יצרו הרע, מפני שאברהם אבינו אינו מצוי לצידו כפי שהיה בתחילה.

עתה יובן היטב מדוע הקב"ה לא עשה נס להרן להצילו מן הכבשן כדרך שהציל את אברהם. כי באמת טענת נמרוד להרן הינה טענה גדולה וחזקה עד למאוד - כיצד עדיין מכרסם הספק בליבו אם רואה הוא את אחיו נלחם מלחמת חורמה בעד האמונה התמימה, ודברי אמת ניכרים שדרכו היא הדרך האמיתית והנכונה. ולפיכך מדוע המתין לראות היעשה לו נס אם לא... וכיון שאמונתו בה' פנימה הייתה רופפת ואינה אמונה יציבה איתנה וחזקה - לכן לא זכה לנס.

משביר לדוד

עמידה בניסיון בזכות האמונה

"ויאמר אליו אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים" (בראשית יז, א)

אמרו במדרש (בראשית רבה לח, יג) בשעה ששיבר אברהם את כל הצלמים של בית אביו, הביאוהו אל נמרוד. אמר לו נמרוד, אתה הוא אברהם בן תרח, אמר לו הן. אמר לו נמרוד, וכי אין אתה יודע שאני אדון על כל המעשים החמה הלבנה הכוכבים המזלות ובני אדם - מלפני כולם יוצאים, ומדוע איבדת את פסליי?!

באותה שעה נתן הקב"ה בינה לאברהם ואמר לנמרוד: אדוני המלך! אם רצונך אומר לפניך דבר אחד לגדולתך. אמר לו, אמור. אמר לו, מנהגו של עולם כך הוא. מיום שנברא העולם ועד עכשיו חמה יוצאת במזרח ושוקעת במערב. אם רצונך, למחר צווה על החמה שתצא ממערב ותשקע במזרח ואני מעיד בך שאדון כל המעשים אתה!

וכן המשיך אברהם להתווכח עמו ולנצחו, עד שלבסוף לקחו לאברהם כפתוהו ועקדוהו והוציאו אותו להשליכו אל כבשן האש. הניחוהו על האבן והקיפו לו עצים מארבע רוחותיו חמש אמות לכל צד וגובהן של עצים ה' אמות והציתו בהן את האור. באותה שעה בא גבריאל לפני הקב"ה ואמר, ריבונו של עולם, ארד ואצנן ואציל את הצדיק מכבשן האש. אמר לו הקב"ה, אני יחיד בעולמי והוא יחיד בעולמו ונאה ליחיד להציל את היחיד, ואתה תזכה ותציל שלשה מבני בניו והם חנניה מישאל ועזריה.

וממשיך המדרש, הרן אחיו של אברהם היה שם וליבו חלוק עליו. אמר, ממה נפשך, אם אברהם נוצח, "משל אברהם אני", ואם נמרוד נוצח, "משל נמרוד אני". כיון שירד אברהם לכבשן האש וניצול אמרו לו- משל מי אתה? אמר להם משל אברהם אני! נטלוהו והשליכוהו לתוך כבשן האש לא הספיק לירד עד שסמרוהו האור ונשרפו בני מעיו ומת. נטלו נמרוד והשליכו לפני אביו זהו שנאמר (בראשית יא, כח) "וימת הרן על פני תרח אביו".

ולכאורה יש להבין מדוע זרק נמרוד את הרן אל כבשן האש, הרי לנגד עיניו נעשה נס ופלא עצום וגדול ואברהם ניצל מן האש היוקדת. ובוזה ראה נמרוד בבירור כי ה' הוא הא-להים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, וכן שדרכו של אברהם היא הצודקת.

וכמו כן התמיהה תגדל שבעתים לאור זאת שכאשר ראה נמרוד את הנס הגדול שנעשה לאברהם - מיד שינה את אורח חייו והשליך את אלהי הנכר ודבק בה' יתברך. וכפי שאומר המדרש שראה נמרוד את הנס ואברהם מהלך בתוך האש בנחת ובשלווה, ואז קרא נמרוד אל אברהם ואמר "צא אברהם עבד ה'!" אם נמרוד מכנה אותו בשם עבד ה', זאת

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כבוד תלמידי חכמים

בשנת תשס"ח נערך שיפוץ יסודי בביתו של זקני הקדוש רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו. הרב אברהם כנפו שליט"א היה אחראי על השיפוץ במקום, ועשה זאת באופן הטוב ביותר. לימים, הוא סיפר לי שבאחד מימי עבודות השיפוץ הוא שם לב לכך שחומר גלם רב שהובא לאתר הבניה, פשוט נעלם!

מיד כשהבחין בכך הוא פנה לקבלן הגוי שניהל את הבנייה ושאל אותו לפרש הדבר, אך הקבלן אמר שהוא אינו יודע במה מדובר והכחיש כל קשר לעניין. עוד הוסיף הקבלן בתמימות ואמר שאם הוא זה שגנב את החומר - הוא יענש על כך, ופרט באוזני הרב כנפו שליט"א מה יעלה בגורלו אם ידו הייתה בגניבה.

למרבה התדהמה, למחרת היום התפרסם ברבים שהקבלן הנוכל נרצח באותו ערב במסיבת הוללות שבה הוא השתתף. אז נודע לכל שהוא הגנב, ידו הארוכה הייתה במעל ואת עונשו הוא קיבל מן השמים כפי שהוציא מפיו.

הפועלים של אותו קבלן שעבדו באתר וידעו על דבר הגניבה בשעת מעשה, שמעו מה עלה בגורלו של המעביד שלהם וחששו מאד לעצמם, ומיד החלו להתחנן על נפשם ולבקש שהקפדת הצדיק זיע"א לא תפגע גם בהם.

אך כמעשה שטן, אחד הפועלים החל לפתע ללעוג ולבזו לפחד שתקף את הפועלים, והוכיח אותם על שהם מפחדים מדברים שאין בהם ממש, אולם טרם סיים לומר את דבריו - התעקם פיו בצורה משונה ונותר עקום עד שהגיע בעצמו לבית הצדיק והתחנן על נפשו שזכות הצדיק זיע"א תביא לרפואתו.

בואו וראו עד כמה חמורה הפגיעה בכבודו של תלמיד חכם. אדם המזלזל בכבודם של הצדיקים והקדושים עליו לדעת שהוא ייתן על כך את הדין בחומרה רבה.

אחד החפצים השמורים ביותר בביתי הינו מקל התמיכה של סבי הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. מקל זה הינו יקר המציאות ובעל ערך רב בעיניי, וגם אם יציעו לי תמורתו כל הון שבעולם - לא אסכים לתיתו לאיש, כיון שלשווי שלו ולערכו אין גבול ומידה.

על גבו של מקל זה נערכו סיפורי מופת, ולכבודו של הצדיק נספר אחד מהם שאירע למר אברהם עלי ז"ל, כפי שסיפר בנו שיחי' למו"ר שליט"א. זה נסע פעם עם רבי חיים הקטן זיע"א באוטובוס. לפתע, באמצע הדרך הפסיק המנוע לפעול.

לאחר כשעתיים התעניין רבי חיים זיע"א:

"מדוע אנו עומדים ולא נוסעים?"

"בטעות מילאו את מיכל הדלק בבירה, וזוהי הסיבה שהמנוע אינו פועל", השיבו לו הנוסעים.

רבי חיים זיע"א לא נראה מודאג מהסיפור. הוא הגיש את המקל שלו לאברהם עלי, וביקש ממנו "לך ותיגע במנוע ואז הכל יסתדר..."

אברהם מילא את רצון הצדיק, מתוך אמונה בדברי הצדיקים, ניגש למנוע

האוטובוס עם מקלו של רבי חיים זיע"א, ולפליאת כל נוסעי

האוטובוס מיד כשהוא נגע במנוע - המנוע החל לפעול.

פני הפרשה

פנינים קצרים על פרשת השבוע

הפלפול הדחוק של לוט

"ויהי ריב בין רעי מקנה אברם ובין רעי מקנה לוט" (בראשית יג, ז)
אברהם אבינו שהיה ראש וראשון לקרב אנשים תחת כנפי השכינה, מציע ללוט להיפרד מעליו ומדוע אינו מנסה להחזירו בתשובה על הגזל שרעה בשדות אחרים?

אלא, מבאר רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל בספרו 'יהי ראובן', שכאשר נודע לאברהם שלוט גונב, הוא ביקש לדעת את מניעיו.

אילו לוט היה עונה לו שחסרים לו מזומנים, היה אברהם מסתפק בשירת מוסר ומשאירו אצלו. אבל לוט השיב תשובה מפולפלת, שבה טען כי מאחר וה' הבטיח לתת לאברהם את כל הארץ ואין לו ילדים, הרי הוא לוט הירש היחידי וממילא מותר לו לקחת על החשבון כל העולה על דעתו.

כשמע אברהם אבינו את הנימוק 'ההלכתי' הזה, אמר מיד "הפרד נא מעלי" - אינני מתעסק עם 'צדיקים' אלא אך ורק עם גויים הרוצים באמת לקבל את דבר ה' ולהתגייר.

ההבטחה היא חלק מהניסיון

"וילך אברם כאשר דבר אליו ה'" (בראשית יב, ד)

כבר בניסיון הראשון שאמר לו ה', לך לך מארצך, נשאלת השאלה, מהו הניסיון הגדול לילך לארץ אחרת, לאחר שהובטח בכל ההבטחות האלו?

ועוד, מדוע כשהקדוש ברוך הוא מדבר אל אברהם כתוב לשון אמירה 'ויאמר ה' אל אברהם', ואילו כשהוא מקיים את הציווי, כתוב לשון דיבור 'וילך אברהם כאשר דבר אליו ה'?"

ומבאר רבנו האור החיים הקדוש זיע"א, שהקדוש ברוך הוא הבטיח לאברהם אבינו את כל ההבטחות האלו, בכדי לבחון ולנסות אותו לאיזה מטרה הוא ילך, כלומר גם ההבטחות הם בעצם חלק מהניסיון, אם ילך בשביל ההבטחות, או שהוא במחשבתו ילך בשביל לקיים מצוות ה'.

ואם כן, הניסיון גדול מאוד, לא לחשוב בהליכה כלל על ההבטחות, אלא ללכת אך ורק לקיים את רצון ה'.

ובזה יובן שינויי הלשונות, שהרי 'אמירה' הוא אמירה רכה, ואילו 'דיבור' הוא דיבור קשה. ומלמדת אותנו התורה, שה' אמר לו המצווה בתוספת אמירה רכה שאם ילך - יזכה לכל ההבטחות, ואילו אברהם אבינו התייחס למצווה זו כאילו הוא דיבור קשה בלי שום שכר והבטחה, ועשה זאת רק לקיים מצוות בוראו.

במחשבה בדיבור ובמעשה

"ואתה את בריתי תשמר אתה וזרעך אחריי" (בראשית יז, ט)

שאל רבי שלום מבעלזא שתי פעמים 'אתה' למה?

וביאר שעלינו לקיים כל מצוה בשלימות, היינו במחשבה דיבור ומעשה, והנה במצוות המילה אי אפשר כן כי המעשה הוא בגופו של הבן, והמחשבה היא במוחו של האב. רק כשיגדל הילד ויכניס גם הוא את בנו לברית, ישלים אז את חלק המחשבה שהחסיר עכשיו - ונמצא שוב בן הנולד מהול במעשה וממתין להשלמה, כשיכניס הוא את זרעו לברית, וכן תמיד.

וזה שנרמז במקרא דנן, "אתה וזרעך אחריי" בהיותכם נימולים ומלים את בניכם, רק אז תקיימו את המצווה בשלימות.

נצור לשונך

חזקת כשרות

כששומע שאחד דיבר עליו, או עשה לו או רוצה לעשות לו כך וכך, צריך לזהר שלא להאמין בדבר, רק בדרך חשב בעלמא. דהיינו לשמור את עצמו ממנו, מכיוון שאנו מעמידין לאדם בחזקת כשרות, ומסתמא לא עשה לו רעה ולא גינה אותו.

ועל כן אסור לעשות לו שום מעשה או לגרום לו היזק או ביוש עבור זה, לא גדול ולא קטן. ואפילו רק לשנוא אותו בלב, אסור גם כן מן התורה.

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

ואני מבטיח לך שלא יהיו לך ילדים לעולם!

"אבל שרה אשתך ילדת לך בן" (בראשית יז, ט)

כ"ק האדמו"ר מ'מבקשי אמונה' שליט"א אינו חדל מלהודות את בוראו על חסדיו הרבים, כשלאחר שלוששים ושתיים שנים זכה לישועת זרע של קיימא, ומספר שוב ושוב על הייאוש הרודף, ועל התפילות המרובות שהצילו, וכך הוא סיפר בראיון ל'המבשר' (גיליון יו"כ תשע"ח):

שלושים ושתיים שנים חלפו מיום חופתי, י' שבט תשל"ט, עד ליום בו זכיתי לחבוק פרי בטן, זוג תאומות, ב"ב באדר ב' תשע"א. השנים שחלפו עד אז היו מלאים בציפייה דרוכה וארוכה רצופת תפילות ותחנונים לפני בורא העולם. שלושים ושתיים שנים וחודשיים בהם לא אמרנו נואש, התפללנו, חיכינו וקיוונו.

אי אפשר לתאר את שברון הלב ואת הצער העמוק בו היינו שרויים, אוקיינוסים של עוגמת נפש עברו עלינו כשהסכנה הגדולה שריחפה מעל ראשנו היה ה'ייאוש'. לא היה חסר מי שייאש אותנו, מאנשי רפואה עד מקובלים רואי נסתרות. אולם המשכנו כל אותן שנים להתפלל, לקוות, להתברך אצל צדיקים ולנסות סגולות רבות. זכורני את אותו מקובל גדול שהפצרתי לקבל ברכתו והבטחתו, אולם הוא ייאש אותי בציינו שהוא לא רואה עוד עברי סיכוי לזרע בר קיימא, הוא אף הוסיף ואמר: "אני מבטיח לך שלא יהיו לך ילדים לעולם!" מפורסם אחר אמר לי ביגון: "איני רואה לך ילדים, אולם על ידי שתעמיד תלמידים הגונים דורשי ה', יישאר לך שם ושארית לעולמי עד!"

דברי ייאוש אלה שנאמרו לי לאחר כמעט שלושה עשורים של תקווה כמעט אפסית, איימו לשבור את רוחי. הרי יש בדברים מעין אלה הנאמרים לאחר שנים רבות כל כך מבלי פתח של אור, כדי לשבור את לבו של אדם מן היישוב. אולם לי היה ברור שלא אתן שלא אדם או כוח שבעולם ייאשני. התחזקתי בכל כוחותי בד' יתברך והצבתי נר לרגלי את דבריו של רבי נחמן מברסלב ז"ע ששאג: "געוואלד, אין שום ייאוש בעולם כלל!" ידעתי את אשר אמרו חז"ל: "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל ינעו עצמו מן הרחמים", והחלטתי לקבל על עצמי תוספת תפילה: להתפלל מידי יום בדמעות שלישי על ציון מצבתה של רחל אמונו, גם היא היתה עקרה שנים רבות עד שחסד שמים השיגה וילדה את יוסף ובנימין, ולסיים שם את ספר התהלים כולו".

שנה שלימה הגעתי מידי בוקר אל הציון הקדוש של 'מואמע רחל' ובקול נהי בכי תמרורים סיימתי את ספר התהלים, דבר יום ביומו. העתרתי וביקשתי מאבי שבשמים שיזכני לשכר פרי הבטן. כעבור שנה מתמדת של תפילה ואמירת תהלים ניסה היצר לשבור את רוחי וללבי החלו להתגנב מחשבות: "שנה שלימה אתה מתפלל לפנות בוקר בציון הקדוש ועדיין הישועה לא באה, אין זה אלא גזירת שמים ומה לך שתמשיך להתפלל ולבקש". אולם המשכתי להתחזק, והחלטתי להמשיך באמירת כל ספר תהלים מידי שחר בציונה של רחל אימנו.

בתום השנה השנייה, ב"ב באדר ב' תשע"א הגיעה הישועה הפלאית - פקד ה' אותנו בזוג תאומות!

מדברים אלו למדתי לימוד גדול אותו אציע לפני כל מבקש ישועה:

דבר ראשון - אסור להתייאש! יעבור על האדם מה שיעבור עליו ועדיין חלילה לו מלהרים ידיים, עליו להתחזק באמונה תמימה במי שאמר והיה העולם, הקב"ה הוא כל יכול ובכוחו הגדול לשנות סדרי בראשית!

ושנית, צריכים ללמוד על כוחה של תפילה. להתפלל ולהתפלל ושוב להתפלל, בלי תפילה האדם לא מקבל כלום! ואילו בכוחה של תפילת האדם לחולל ניסים ונפלאות ממש. הבעיה היא שאנשים לא מכירים מספיק בערכה של התפילה, התפילה היא מהדברים העומדים ברזומו של עולם ובני אדם מזלזלים בהם. לו רק בין האדם את כוחה ומעלתה, אזי יזכה לפעול ישועות גדולות ושידודי טבע.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מעשיו של אברהם היו שקולים
ומדודים על פי דעת תורה

הקב"ה אומר לאברהם "לך לך מארצך" אל המקום הבלתי נודע, ואברהם ואשתו לוקחים את כל אשר להם ויוצאים אל ארץ ישראל. והנה מקבל את פניהם רעב כבד בארץ. ואברהם איש החסד מפזר את כל רכושו למען האחרים כדי להשקית את רעבונם ולעזור להם ולסייע בעדם ואף לקח הלוואות לשם כך.

והנה יורד הוא למצרים ופרעה ואנשיו גוזלים את אשתו, ואברהם אבינו ע"ה מקבל הכל באהבה ואינו מתלונן לפני הקב"ה לאמר מה זאת עשית לי. אלא מאמין הוא באמונה שלמה שהכל יתהפך לטובה, וכך היה באמת - והכל נעשה לטובה. ואברהם ואשתו יצאו מבית פרעה בכבוד גדול ובעושר רב, כמו שנאמר (בראשית יג, ב) "ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובהב".

ובכל דרכי היה אברהם מתהלך עם הקב"ה בתמימות ושומר את מצוותיו ומדקדק בקלה כבחמורה ונזהר ומתרחק מכל נדנדוד סרך איסור כל שהוא. זהו הטעם שהתרצה לקחת מכספו וזהבו של פרעה. ולא התרצה לקחת מכספו של מלך סדום ואמר לו "אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך" מפני שעל אנשי סדום נאמר "אנשי סדום רעים וחטאים לה' מאוד" ודורשת הגמרא (סנהדרין קט, א) רעים בגופם וחטאים בממונם. כל רכושם היה נגוע באיסור גזל והיה בו מן החמס, וחשש אברהם מאיסור זה לכן לא רצה לקחת מרכושו של מלך סדום. לעומת זאת, רכושו של פרעה היה נקי מן הגזל לכן התרצה לקבל ממנו. מכאן שכל מעשיו של אברהם היו שקולים ומדודים על פי דעת התורה והמצוות וזכה לכן מפני שהכיר הכרה ברורה את הקב"ה. ואמונתו בבורא עולם הייתה אמונה בתמימות מופלאה. לעולם לא הקשה קושיות ולא תמה מדוע כך עשה לו הקב"ה כי ידע ש"כל מה דעביד רחמנא לטב עביד".

וכשם שבזמנו של אברהם אבינו ע"ה עיני כולם היו נשואות אליו, ומאז שניצל מכבשן האש ראו בו אדם גדול ומורם מעם ולמדו ממעשיו ומדרכיו - כך זכה להנחיל את אמונת ה' בבאי עולם. ומשימה קדושה וכבירה זו מוטלת על שכמנו אף בדור זה, מפני שאנו הנקראים בפי העם בני התורה ועיני כולם נשואות אלינו - לדעת כיצד לנהוג ובכך אחריות כבדה מוטלת על כתפנו. ואם חלילה ישנו רפיון תורה בידינו ולו הקל ביותר - הרי גרמנו בכך חילול ה', לכן עלינו להשתדל להרבות בעסק התורה הקדושה ולנהל את אורחות חיינו מתוך אמונה תמימה, לדעת לעמוד איתנים בכל ניסיונות החיים. ובכך נזכה להאהיב שם שמים על ידי מעשינו ושמו של הקב"ה יתקדש על ידינו, אמן ואמן.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "למה תאמר יעקב" (ישעיה מ, מא)

הקשר לפרשה: בהפטרה מדובר על אברהם במלחמתו עם ארבעת המלכים, ככתוב: "מי העיר ממזרח צדק וקראהו לרגלו יתן לפניו גוים" וגו', ומלחמה זו מתוארת בפרשתנו.

משיירי כנסת הגדולה

כ"ק מרן רבינו חיים פינטו זיע"א

נפשם למען הזולת. במקום לעסוק בתורה, היה רבי חיים זיע"א, כביכול, משפיל את עצמו והולך מבית לבית כדי לאסוף מצרכי מזון לעניי העיר.

עדות מעניינת נשתמרה בפיו של ר' ישועה, משמשו של רבי חיים פינטו זיע"א, אודות סדר יומו של הצדיק. וכה הם דבריו:

"בבוקר מוקדם הלכתי לביתו, ואז כבר מצאתיו בבית הכנסת שבקומת העליה שבביתו כשהוא מתפלל. לאחר התפילה ירד רבי חיים זיע"א אל אשתו, ושאל אותה מה היא צריכה לבשל היום. לאחר שהשיבה לו, נתן לה כסף לקניות, ומיד יצא ועבר מבית לבית כדי לגבות כספי צדקה לעניי העיר".

"ורגליו היו ממש מזליכות אותו דווקא לבתים של חולים, עניים, לבתים של נזקקים, ולכולם ערך לבדו את הקניות ונתן להם מצרכים. בכל מקום הגישו לו לאכול, אולם הוא טעם מעט, ואמר לי: אתה תאכל בכל מקום".

"שאלתי אותו: רבי! כמה אני מסוגל לאכול? והוא השיב לי: אתה עוד צעיר, אתה יכול לאכול. ואם הם נותנים אסור לבזות אותם וצריך לאכול בכל מקום".

כך הלך הצדיק וצעד במשך שעות רבות, מקצה העיר ועד קצה העיר, כדי לעשות חסד בגופו ובממונו עם אנשים. כך היה בשנות צעירותו, וכך נהג עד ימי זקנה ושיבה.

בלילות, כך סיפר ר' ישועה, היה הצדיק עוסק בתיקונים ובלימוד התורה הקדושה. "מי יעמוד בהר ה' ומי יקום במקום קדשו, נקי כפים ובר לבב".

מעשיו הכבירים של רבי חיים זיע"א למען העניים והנזקקים, הפכו אותו לאישיות מקובלת מאד אצל כל אחיו היהודים, שנוכחו לדעת כי כל מעשיו הם לשם שמים בלבד. מי שחיפש את הצדיק, ידע שמקומו בין האנשים העניים ודלת העם. שם הרבה לשבת ולשוחח איתם, לדבר על לבם ולעודד את רוחם, לבל יפלו במעמקי הייאוש ויעבדו את בוראם בשמחה ובטוב לבב.

פינטו הקטן זיע"א, עוד עשרים ושש שנים לימי חייו, בהם הוא השתדל להוסיף עוד אמונה בבורא עולם אצל אחיו ואחיותיו היהודים.

דלתו של רבי חיים הקטן זיע"א, היתה פתוחה בפני כל אדם ואדם, ללא יוצא מן הכלל. בכל שעות היום והלילה, היו פוקדים את ביתו בדבר ישועה ורחמים, בבקשת עצה או ברכה וישועה.

למעשה, רבים היו פוקדים את ביתו של רבי חיים פינטו זיע"א כדי שהצדיק יתפלל בעדם ויברך אותם. אלו שזכו לישועה לאחר שרבי חיים זיע"א בירך אותם, חזרו אל ביתו כדי להודות לו על כך. אולם רבי חיים זיע"א מיד היה מעמיד דברים על דיוקם, ואומר להם בפשטות:

"להודות רק לבורא עולם".

רבי ניסים אביצורו סיפר, שרבי חיים זיע"א קרא לו מספר פעמים, וביקש שיתלווה אליו כדי לאסוף כספים מאנשי העיר, ולחלק אותם לצרכי צדקה. לא כל אחד זכה להתלוות לרבי חיים זיע"א באיסוף הכספים, באשר היתה זו זכות גדולה, והוא, רבי ניסים זכה לכך.

בכל יום שישי היה רבי חיים זיע"א יוצא לאסוף מצרכי מזון, ובאותו יום הוא לא היה אוסף כסף. הסיבה לכך היתה כיון שידע הצדיק שהזמן מצומצם, והעניים לא יספיקו לקנות בכסף זה מצרכים לשבת. לכן בימי שישי הוא נוטל אך ורק מצרכי מזון, כך שהוא יוכל לתת אותם לעניים, לכבוד שבת קודש. לעומת זאת, בשאר ימי השבוע הוא היה אוסף כסף ונותן אותו לצדקה.

כשהיה רבי חיים זיע"א מגיע לבתי האנשים ליטול מהם את המצרכים, הוא היה מדבר אליהם דברי נבואה, והיה יודע לומר לנשים את הכמות שהן בישרו באותו יום, וכמה הם יאכלו במשך ימי השבוע, ואם כן, את המותר יכולות הן ליתן לצדקה.

רבי ניסים אביצורו, היה מתפלל על כך:

יהודים שכל מחשבותיהם בתורה ובמצוות, בקדושה ובטהרה, עוזבים את הכל ומוסרים את

בשבת הבאה חל יום ההילולא של אחד מענקי הרוח, נצר לשושלת פינטו המפוארת שחיו ופעלו במרוקו, ה"ה הצדיק המלומד בניסים רבי חיים פינטו "הקטן" זיע"א. הוא הגבר אשר זכה וזיכה את הרבים ברוחניות ובגשמיות גם יחד, כאשר השיב את לבם של ישראל לאבינו שבשמים בחיי חיותו בעולם הזה ואף לאחר מותו. כך לימדונו רבותינו וזכרונם לברכה שגדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם, ולא אחת אנו שומעים מפי מו"ר שליט"א על ניסים ונפלאות שמתרחשים בכל העולם כולו, ליהודים שמתפללים לישועת השי"ת ותולים מבטחם בזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א.

את האמונה והתקווה שכל יהודי זקוק לה, היה מחדיר רבי חיים זיע"א לכל אדם ללא הבדל במוצאו; יהודים ונכרים כאחד. בספר "אנשי אמונה" (פרק י"ט) מסופר, שפעם אחת חלה רבי חיים זיע"א במחלת הטיפוס ונטה למות. נכנסו ובאו אצלו אנשי החברא קדישא, וכשאלו הבחינו כי הוא כבר גוסס ונטה למות, התחילו, כפי הנהוג באמירת פרקי תהילים ליד מיטתו.

לפתע פקח רבי חיים זיע"א את עיניו, התרומם ממיתתו ואמר לאנשי החברא קדישא:

"אתם יכולים לצאת מכאן. אני בריא. הוסיפו לי בשמים עוד עשרים ושש שנים לחיי".

לאחר שהנוכחים סביבו התעשתו מהמחזה המופלא שהתרחש לנגד עיניהם, סיפר להם הצדיק כי בשעה שהוא היה גוסס, ואנשי החברא קדישא שעמדו סביבו החלו לומר תהילים, מיד קפץ סבו רבי חיים "הגדול" זיע"א, ממקום ישיבתו בגן עדן, לפני בית דין של מעלה וזעק לפניהם:

"אתם צריכים להוסיף לו עוד שנים, כיון שהוא עדיין לא השלים הכל. הוא צריך לחיות עוד כדי להוסיף עוד אמונה בבורא עולם אצל היהודים".

כך זעק והמליץ יושר כ"ק רבי חיים הגדול זיע"א על נכדו, במשך זמן מה. ואכן בבית דין של מעלה קיבלו את בקשתו המנומקת, והוסיפו לרבי חיים

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555